

תת"ע 6720/01/16 - זויה ז'ברק נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 6720-01-16 מדינת ישראל נ' ז'ברק זויה
תיק חיצוני: 90505526617

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מבקשת	זויה ז'ברק ע"י ב"כ עו"ד עוז דקל
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לפסיקת הוצאות ופיצויים לטובת המבקשת.

ב"כ המבקשת מנמק בקשתו בכך, שהוגש כנגד המבקשת כתב אישום מיותר ובכך שבשל אופן התנהלות המשיבה בתיק, נאלצה המבקשת לשכור שירותיו של עורך דין.

רקע:

הרכב שבבעלות המבקשת צולם מבצע עבירות מהירות ביום 23.12.15 (146 קמ"ש במקום בו המהירות המירבית המותרת הינה 70 קמ"ש).

בסמוך לאחר מכן, נשלחה למבקשת הזמנה לדין, אשר נתקבלה אצלה ביום 5.1.16.

מיד עם קבלת ההזמנה לדין, ביום 6.1.16 הזדרזה המבקשת ושלחה למשטרת ישראל, בדואר רשום, בקשה לביטול ההזמנה לדין. בבקשתה ציינה כי רכבה נגנב ביום 21.12.15. לבקשה צורפו מסמכים מתאימים, לרבות תלונה שהוגשה על ידה למשטרת ישראל בדבר הגניבה, עוד ביום 22.12.15, יממה לפני שרכבה צולם מבצע את העבירה.

על פי אישור המסירה שצירף ב"כ המבקשת, מכתבה של המבקשת התקבל במשטרת ישראל ביום 18.1.16

3 ימים לאחר קבלת הפניה, ביום 21.1.16 חתמה התובעת על כתב האישום, וביום 22.1.16 הוגש כתב האישום לבית המשפט.

מתגובת המשיבה עולה, כי לכאורה רק ביום 24.1.16 נקלטה הפניה במחשבי המשטרה (על אף שנמסרה למשטרה ביום 18.1.16).

ביום 1.2.16 שכרה המבקשת את שירותי בא כוחה.

ביום 10.2.16 נפגש ב"כ המבקשת עם ראש שלוחת התביעות ושטח טענותיו בפניה. ב"כ המשיבה הודיעה לב"כ המבקשת, כי בטרם מחיקת האישום תעשה המשיבה ניסיון לברר את עניין גניבת הרכב - הנושא יועבר לחקירות על מנת לנסות לברר מי הנהג בפועל עקב גניבת הרכב.

ביום 29.3.16, התקיים דיון ראשון בבית המשפט, אליו התייצבו ב"כ הצדדים.

ב"כ המבקשת ביקש לבטל את האישום, הסביר כי רכבה של המבקשת נגנב והעבירה בוצעה על ידי הגנב. חזר על כך שמסר את כל המסמכים למשיבה וכי המבקשת נאלצה לשכור את שירותיו, לאחר שנדחתה על ידי המשטרה ובכך נגרם לה נזק כלכלי ועגמת נפש.

ב"כ המשיבה ביקשה לקבוע את התיק לתזכורת במעמד התביעה בלבד.

ביום 12.4.16, עוד בטרם מועד התזכורת, הודיעה המשיבה על ביטול האישום, ובהתאם, ביום 13.4.16 בוטל האישום.

טיעוני הצדדים

כאמור, ב"כ המבקשת העלה שתי טענות: האחת- עצם הגשת כתב האישום לאחר שהמבקשת שלחה את בקשתה המפורטת לביטול הדוח עקב גניבת רכבה, השנייה- הצורך להתייצב לדיון למרות שב"כ המבקשת פנה מבעוד מועד למשיבה ושטח בפניה את מלוא טיעוניה.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה להשתת הוצאות. לדבריה, עת קיבלה המשיבה את ההחלטה להגיש את כתב האישום, פניית המבקשת לא הייתה בפניה, ועל כן לא נפל פגם בהחלטת המשיבה להגיש כתב אישום.

ב"כ המשיבה טענה כי לאחר הפנייה אליה, המשיבה פעלה ללא דיחוי לבדיקת הטענות וכבר ביום 11.4.16 הודיעה לבית המשפט על ביטול האישום.

דיון והכרעה

שאלת החזר הוצאות משפט נדונה בהתאם להוראת סעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977.

בית המשפט רשאי לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי אם לא היה יסוד להאשמה או אם קיימות נסיבות אחרות המצדיקות זאת, "בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב 1982-...".

המבקשת זוכתה מהאישום בתיק זה, שכן המשיבה הודיעה על חזרה מאישום לאחר תשובת המבקשת לאישום (סעיף 94(א) לחסד"פ).

הגם שהמבקשת זוכתה, על בית המשפט לשקול אם התקיימו התנאים המצדיקים חיוב המדינה בהוצאות.

"שתי חלופות מנויות בסעיף: "לא היה יסוד להאשמה" או "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" ושתיהן מסורות לשיקול דעתו של בית המשפט כפי שעולה מהמילה "רשאי" (ע"פ 1442/12 פלוני נ' מ"י).

"לא היה יסוד להאשמה"

בע"פ 4466/98 דבש נגד מדינת ישראל קובע כב' השופט חשין:

עמוד 2

"במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה, גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו.... המושג "לא היה יסוד להאשמה", מצייר מצב קיצוני של אי סבירות בולטת..."

בנסיבות שבפני, לא מצאתי כי נפל רבב בהחלטת המשיבה להגיש כתב אישום, זאת בשים לב לכך שביום 21.1.16, בעת קבלת ההחלטה על הגשת כתב האישום, לא הייתה בפני התובעת בקשת המבקשת, שכן הפניה טרם נסרקה למחשב.

(מכתבה של המבקשת נמסר למפנ"א ביום 18.1.16 ונסרק למחשב תוך 6 ימים מרגע שנתקבל בידי מפנ"א, ובהם ימי סוף השבוע, אין מדובר בהתנהלות בלתי סבירה).

"נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

כן מצאתי פגם בהתנהלות המשיבה מיום 24.1.16, מועד בו נסרקה פניית המבקשת למחשב ובפרט מיום 10.2.16, מועד בו התקיימה הפגישה עם ב"כ המבקשת ועד למועד הדיון שהתקיים ביום 29.3.16

המשיבה לא פירטה בתגובתה, כיצד טופלה פניית המבקשת מיום 24.1.16 ועד ליום 10.2.16, אם בכלל טופלה.

המשיבה אף לא פירטה בתגובתה, ואף לא בדיון שהתקיים ביום 29.3.16, אלו פעולות נעשו על ידה כדי לטפל בפניית ב"כ המבקשת מיום 10.2.16 ועד למועד הדיון.

כאמור, על פי תגובת המשיבה לבית המשפט, הפגישה בין הצדדים מיום 10.2.16 הסתיימה באופן שהמשיבה הודיעה לב"כ המבקשת: "הנושא יועבר לחקירות על מנת לנסות לברר מי הנהג בפועל עקב גניבת הרכב", קרי כבר בשלב זה היה, לכאורה, ברור למשיבה, כי המבקשת אינה הנהגת, על כן, כבר בשלב זה הייתה יכולה להודיע לב"כ המבקשת כי לא ימשכו ההליכים כנגד המבקשת.

לכל המאוחר היה עליה להשיב לב"כ המבקשת בטרם הדיון (והיו לה לשם כך 48 ימים!) ובכך לחסוך את התייצבותו המיותרת של ב"כ המבקשת לדיון, את ההוצאות ועגמת הנפש שנגרמו למבקשת ואת זמנו של בית המשפט.

אין מדובר חלילה בהתנהלות זדונית של המשיבה, עם זאת מדובר בהתנהלות לקויה, אשר בשלה נאלצה המבקשת לשאת בהוצאות שכר טרחה נוספות, כפי שעולה מהסכם שכר הטרחה שהוצג על ידי המבקשת.

סיכום של דבר

לאחר שבחנתי את התנהלות המשיבה בתיק זה, מצאתי הצדקה להיעתר באופן חלקי לבקשה, ולחייב את המשיבה בתשלום הוצאות המבקשת, בגין הישיבה המיותרת אליה נדרש להתייצב ב"כ המבקשת, וזאת בסך של 350 ₪.

בנסיבות העניין ולאור כל האמור לעיל, המשטרה תשלם למבקשת את הוצאותיה בסך 350 ₪ תוך 60 יום מהיום.

המזכירות תודיע לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ב אייר תשע"ו, 20 מאי 2016, בהעדר הצדדים.

